

Иваница продължаваше да разглежда ценните книги, за които тамъ, при Хемуса, бѣха само чували да се говори. Тамъ бѣха съчиненията на Есхилъ, Теокритъ, Аристофанъ, преведенитѣ отъ франкски на грѣцки: „Пѣсенъ на Ролана“, „Романътъ на Енея“ отъ Бенуе дьо Сенъ-Моръ, „Романътъ за кралъ Артуръ и кржглата маса“ отъ Хрестиенъ дьо Троаой, и отъ нѣмски на грѣцки: „Пѣсни за графа Рудолфъ“ — писани отъ единъ тюрингски минезенгеръ ...

— Знаешъ ли да четешъ грѣцки? — попита отново кадифияниятъ гласъ.

— Малко.

— Ако искашъ, мога да ти заема нѣкоя книга... Дори може да я четемъ заедно...

— Азъ ще посещавамъ Магнауръ, — отвърна твърде рѣзко Иваница. — Надѣвамъ се, че тамъ ще науча добре да чета грѣцки...

Ефросина не отговори нищо, голѣмитѣ ѝ пѣстри зеници свѣтнаха като очи на пепелянка, и веднага угаснаха, закрити отъ тъмната тежка коприна на миглитѣ. Тази ромейка, родена на островъ Кипъръ, не напраздно бѣ играла две години пантомими въ Хиподрома.

Съ най-хубавата си усмивка тя снисходително докосна дланъ до лицето му, каза небрежно — какво упорито дете — и бързо се отдалечи къмъ стратора Адрианъ, който не откъсваше погледъ отъ тѣхъ. Сълзи на гнѣвъ и обида душеха гърлото ѝ.

— Защо сте ми довели този дрѣзъкъ и неучтивъ момъкъ? — изсѣска тя бледна, съ треперящи устни. Никой мжжъ до сега не е посмѣвалъ да ми отвръща така.

Адрианъ погладил спокойно брадата си и каза:

— Това е едно диво вълче. Не бой се. Ще го опитимъ лесно. Сега започни съ небрежно сестринско участие. Говори му за Хемуса, за майка му. Не виждашъ ли, че на бедното момче му е мжчно за родната земя... За това е тъй зло и недовѣрчиво.

Ефросина метна единъ презрителенъ погледъ къмъ стратора.

— Нѣма ти да ме учишъ какво да права...